

Napút-füzetek

71.

Nyírfalvi Károly

Tétova és halovány

*Nem is a szúrás.
Az érzés, hogy történik valami,
ami öregebb, mint a kéz –
és birtokában van a jövő.*

Günter Grass

Tétovány és Halova

*Vak masszórt vezetek tétován a
fürdő felé. Vagy Ő vezet engem.
Hangomra ráismert, a második
alkalom máris rendet teremt.*

*Csendben botladozunk, esetlenségünk
friss nyomai a hóban. Még fehér.
Belekarolnék, akár a némán
csoszogó szavakba, de támasza*

*én vagyok, mint káró a tőknek, nem
fordítva. Fecsegek, szajkózom egyre
az irányt. Jót tenni rosszul hát, meg-
tanultam. Magára hagyom az untig*

*ismert úton, ujjaira gondolok,
a pontos mozdulatokra, a rutin
biztonságára. Zuhog a hó, hunyt
szemmel botorkálok a buckák között,*

*kezem nem érzi a teret, mikor
elterülök, botor angyalként vergődöm
a hóba merülve. Ki rántja vissza
eltévedt tagjaim?*

Mirva

Ha el tudom képzelni, miért
ne tenném? Lehunyt szemmel
gyorsabban nő a fű. Utca végén
elhagyott telek, felsebzik a rögöt

az elfeledett kedves kövek.
Hányódnak papírok, száraz
levelek. Titokleplek.
Kalandúzóknak csupa kincs.

S már a porzó műkövek
mezején is szárba szökken
az élet. Megannyi ág, fűszál.
Köztük fehérén vakít a

porzó kőzet, idevetett
törmelék. Magot nem hajt.
Szép és kopár az udvar, lelkét
elhajtotta a szél, a gondúzó

szellem. Lépteim nyomán
lassú kavicszáró zúdul
fűre, fára, emlékre, sárra.
És nem jön tavasz, sem

újra tél, csak a kő sziszeg,
csak a hant suttog, remél.
Elfeledett, hosszú tél, a
kövek szétomló golyók.

Kurfli

A titokleplek annyira
rejtőznek, látszik minden
stikli, hová is vinnél
magaddal? Hisz nem vagyok

zsebbe csúsztatható fénykép
a kétes idők hamvas
rétegéből, mikor még...
Mikor még mi? Szétszakadtak.

Elkornyadtak. Meztelen vagy, és
nem látszol. Ha kiabálsz is.
Fiktív leplek őriznek fürkészh
tekintetektől. Senki nem látta, de

róluk beszél a néma is. A fal
előtt ágál, mintha vak is volna, vagy
jelezni kívánja a kérdések
pontos helyét.

Kőpázsit

Látszólag szép az idő.
Látszólag süt a nap. Ablak
mögött ülve érzed melegét.
Egy hajtűkanyarban a csiga

s az eső utolér. De ezt is
csak képzeled. Régóta már.
Jólesik, ha képzelődhetsz.
Ülsz az ablaknál, közben

feltámad a szél. Ágak
karmolják az üveget.
Poharadban idei szörp
kásásodik. Könnyed elered.

A víz versenyt fut a széllel.
Csíkokra bomlik az utca.
A táj a képzelet foglya.
Repülnek bokrok, fűszálak.

A tér kitárul. Pupillád rabja.
Feszülnek a keretek, egyetlen
tollvonásra bízol mindent.
Nem elég erős a kép. Nagyon is

gyenge. Alkonyatkor a szemedbe
ég. Parázslík, mint gyújtós a
homályló konyhában. Az ablakból
lefelé mosógép, centrifuga.

Vékony zsinór vezet az estébe.
Büdös pizsamák közé. Ágyad
sötétjébe. Zseblámpád fényénél
idegen szavakat vizsgálsz egy

ódon szótárban. Hajnalig kitart
a felismerés gyönyöre. Nem vezet
sehová. Nem is akarod. Mosolyba
görcsül félénk fényű arcod.

Ficak

Fülkepolcokon mit tartasz?
Elküldetlen levelek zsíros
bélyegei száradnak a penészben?
Nyelved ficamodik, ha közéjük

túrsz. Álmod látok, szörnyűt. Talán,
ha elpakolnál. Üres égből nem
jön vihar. De ha nem kék, és felhő
sincs: *unalmas*. Semmit nem

érzek, méltó vagyok a teljes
elhagyásra. Pakolj le a polcokról.
A függönyöket húzd be. Emlékeim
felszívódnak, az ürességben

meglelem a kiutat. A küszöb
láthatatlan. Nagyot lépj, szárnyalj
nélkülem, büszke karral éj földet
porban, rejtett zugokban, a

bölcsesség odúiban akár. Jobb, ha
nem segítek. Belül hordom a
bajokat, akár a jelet, minden
mást a zsigerek mentén.

Körvonal

Égnek a lámpák. A füstben
nem látni arcod, alakod.
Mintha befelé menekülnél.
Valaki folyton félreért.

Gyertyát gyújt, s amikor
rád lel, eltaszít újra.
Kiólt mindent a fejedben.
Egyetlen metsző pillantás.

Még fénylenek. Világítanak.
A lángnyelvek is. Még élsz, ahogy
hörögsz némi igazságért.
Valaki nem látott valamit.

Lámpát gyújtott a sötétben.
Oda a múlt, a családi irattár.
És oda a fényesség az üszkös
bútorokról. Mázsás fekete

cserepek az erezett konyha
kövén. Egyetlen öldöklő mozdulat
az egész. Nincs út, csak kanyar és
nyílegyenes falak az édig.

Zománc

Nézem, ahogy lefolyik a
víz, és látom, merre forog
a világ. Aprócska örvény
bal szemem szűk markában.

Régi kád. Hogy izzad a
fala, karcsú lába alá csorog
egész napom minden cseppje.
Még emeleten lakom.

Van címem, hol meghúzzam
magam. Sápatag szellemet
hurcol a test. Pincéből
elfogyott a szén, kamrámban

szétrothadt a fa. Ki alattam
él, esőben áll, átkot szór
felfelé, akár rabok a csövek
által. Koszos vízben halkan

dúdolok, minden leperreg.
Miként pára a tükrön.
Vakul, elfelejt látni, elfeledek
nézni, a kád mélyén dűnnyögök.

Tán jól is érzem magam.
Ha nem lehet másként, ami
lassan történik, ami majd
holnap van. És addig is

elszívárog valami
innen oda, fogamból a
lassú zománc, kád széléről
az árulkodó foltok.

Toporog

Filip Tamásnak

És fel-fel az égig, majd vissza
a küszöbüg, hol meglesem
napjaid. Egymást figyeljük
az ajtón át. Üvegből készült, lágy

és őszinte nappal, estére
szégyenlős, konok, mint régimódi
férfiak, nők. Körvonalad hogy
kiszélesül, mozdulataid térképet

mintáznak, az opálos üveg engem
tükröz, magamat figyelem hát, mintha
én lennék odabent is. Ha
pillanatokra megállsz, mű

is lehetsz a sötétlő fényben.
Vöröslő lámpák ívében hívlak
elő az édes meghasonlás után.
Ha kérdezlek, ne válaszolj. Látom

ajkad kéklő mozgását, pincemélyi
sötétlő árnyad a falra írja
szűkös életed. Sajnálkozom
helyetted. Nevet adok e

lépcsőháznak. Talán: *Kopárság*, mi
más? Lehet az szép, ha láttatni
enged az alkonyi szürkességben
lehunyva szemedet.

Rögök

A tükörben csendélet.
Feljött a hold. Halvány fénye
bevilágít falat, üreget.
Milyen a nyári sikoly?

A magamét ismerem zivatar
után a nádasban. Kezemben
sikló. Szaglik, akár izzadt, sárló
emlékek. Elhagyott szobák, fehér

leplek. Letakart tükör világít
a napsütötte falon. Kopott
keretben merev életképek.
Széttépem, nem akarom.

Telt darabokban jön fel
a hold. Szakaszosan. Billen.
Megáll. Megugrik. És rád
köszön sápadtan. Terpesz-

kedik, akár betűk a képeken.
Rúzs vöröslík a tükrön, jelszó
a falakon. Eltűnök, végleg
távozom.

Rekeszek

Nem akarok emlékezni.
Felejteni sem tudok. Rostok
közé tapadt szólamok. Ki
szólal meg, ha elhallgatok?

Félig eresztem a kádat, majd
magammal lesz színültig
tele, tőlem indulnak, nálam
szakadnak el a szálak, magam

vagyok haragban, béketűrésben.
Arcomig ér a víz, nyirkos haj
tapad halántékomhoz. Egész
másért poshadok a hűlő vízben.

Üres cipősdobozra gondolok.
Hogy belepakolok ezt-azt.
Amit kinőttem, amit eluntam.
Másnak még jó lehet. Felesleg

vagyok, ez már így marad.
A porfelhőben épp körbeérne.
Kiszórná terheit. Lereszelné, el-
simítaná a gömb elnyűtt körmeit.

Erezet

Talán csak annyi, hogyan
szeretném. Annyi csak, képek
kísérjék. Kert végében
pingpongasztal ragyog a

holdfényben. Átvonuló
madarak nyoma csillan
itt-ott. Bagoly ül peremén.
Kitüntetett, kegyelmi pillanat.

Csőrében szalmaszál. Alig
ismerni fel. A holdnak
mosolygó arcot kölcsönöz
egy múló árny, a kerti tóban

tükröz, akár léggömb a víz
színén. A strandot látom, hol
nagyanyám vigyázott rám.
Szemem apró vérpöttyöket

szór az égre. Felbukom még
a derengő mélyből. Vissza-
köszön a kabin csendje.
Minden a helyén. A fogas, a

lógó ruhák. Elmúlt egy nap.
Alig aludtak. Csak elnyúnek
észrevétlen. Csak elárulnak.
És hagyják, hogy mögéjük

túrjak, a valódi képek ott
rejtőznek a hártyavékony falon.
Lehunyt szemmel élesen látom.
Ami történhet, rátok hagyom.

Tétovány tesz egy sétát

Oly tömör tapintású remény után kutat, akár elhagyott folyók medrében görgő kavicsok.

Ahol most szobor áll a porló murván, valaha ott kávézott delejes hétvégéken, mikor nyakába vette a város minden szennyesét a tiszta téli levegőben ajándékok, emlékek után szaladgálva a jóleső, csöndes kimerülésig.

Ahol a kávéfőzték, ott most magányosan kavargatja hűvös poharában a lány tavaszi italokat az avatatlan pincér.

Nem múlik, de átalakul, miképp más férkőzik az emlékek omlékony rostjai közé, és mégis, nincs annyira otthon, bárhogy is fogadja az adott helyzetet.

Nem tudja, mit keres, de örül mindennek, ami túllép az emlékek homályos rekeszén, fogódzót kínálva egy új kezdethez, egy félbetört folytatás csillogó romjain két síkator között megállva a behavazott főutcán, az összeomló idő fenséges perceit figyelve, képzeletben elkortyolva az indulás előtti utolsó csésze kávé.

Tömör tapintású emlékek után kutat, az elhagyott folyók medrei másfelé kanyarognak kopott, száraz köveikkel.

Áttét

Miért gondolja azt: áldozatot
kell hoznia. Zsebe teli minden
mással. Se lélek, se lom nem
fér el oda. Némán hagyja, hogy

betereljék a liftbe, és ajtók
nyíljanak meg előtte, hol
már nem várják. A folton folyvást
újabbak képződnek, minden

mást jelent. Felteszi kérdéseit, a
válasz rég nem érdekli már.
Zümmögésnyi csend a szélben, miképp
légy, szúnyoglárva, darázs a

zsigerek mélyén. Áldozatot nem
hoz, ő maga az, és úgy néz, hogy
elszégyelljem magam. Zsebem
üres, szívem tele zárványokkal.

Arról a helyről pedig nem
mozdul, mintha őrizne valamit.
Jöhet árvíz, aszály, a sivatag.
Lehunyt szemmel áll. Így halad.

Lüktet

Mindennap, minden órában
kezeken, falakon, minden percben
is árnyak suhannak a tűző
napon, be a bokrok alá a

lengé széllel. Itt hagyják rusnya
emlékük. Madarak, sötétlő szárnyak?
Gyermekek vállán rozsdálló ürülék?
Szobrokat vakító maszatolás.

Egykor hősök voltak. Padon
megülve a tisztánlátás
reménytelen lapjai kezemben.
Még két óra. Még hány sor?

Még hány harang üres kondulása
napsütötte kopár tereken?
Gyomromban savak, rossz ízek a
fogam között. Madárlátta uzsonnák

zsírozzák a remény lapjait.
Csomagolsz. Indulok. Lassan
fordul a mutató ütőereden.
Bezár az összes kicsiny bolt.

Szünet

Mondd, ez a tavasz miről szól?
Leülni észrevétlen az első
padra. Kezünkben papír, s várjuk
a zivatar végét, nyakunkba

belelóg a hűvös bánat, hogy
frissüljünk kicsit még. A játszótér
alkonyatig néptelen. Az első
hóbogyók akkor durrannak el, mikor

lemondasz minden mulatságról.
Gyerekkarok ráznak fel, szemed
is elfehérül. Rád letek hát. A könyv
bőrig ázott, a szél, a nap ráncosra

dolgozza, öregebb lesz nálad, de
könnyeid árkat ki varrja be csókkal
az özönlő növények között? A
papír megrándul, ledobja betűit.

Nem tanúskodik többé. Némát
játszik, széttépi önmagát. Tavasz.
Áprilisi záporban hiányos
mondatok között olvasni egy padon.

Mérték

Kék égfolton ragyog a nap.
Nemtörődöm hangulat.
Súlytalan szavak görögnek
puhán a nyelvem alatt.

Táska veri a combját, léptei
lelassulnak. Együtt emlékezik
táska és láb. Merül a holnap.
Hová indult, hol állhat meg?

A hölgy szatyra épp kiborul.
Szertegurulnak az almák.
Lehajol, visszafelé olvasom
a múltat. De hová indult az

elfekvő nyárban, és miért tárja
fel múltját, jelenét, megkövült
idejét, ha elfúj mindent a szél?
S jönnek a súlyos esők is.

Két égbolton ragyog a nap.
Valaki tükröt tart elém.
Nézem, ez én lennék, ez meg
nem én. Fordított pillanat.

Iszalag

Pusztításra születtem? Ölnöm kell?
Másnaponta meghalnom? Kezemben
gereblye, lábamon hangyaboly. Fekve
várom, múljék el minden.

Fújjon szél, legyen zápor, oldja a
bogot, lazítson szálat, s ha vágat
mezőn és határban, fordítson rajtam
a lovon. Keresztben fekszem.

Lábam, fejem horzsolja levegő, víz
és por. Nem tudok kijönni ebből
most, vagy akkor. Múljak el, mint
aki magának szilárd üreget ás?

Járatok

Homokpadok a déli szél
árnyékában. Megülhetsz
rajtuk, hogy útnak indulj a
szegények varázsszőnyegén.

Gyomrom lélektok, mellkasom
motorháztető, bátran
használsz, akár levitézlett
roncsot a szebb napok hősei.

Nem, ne érij hozzám. Karom
kilincs, de záram rég nincs, le-
törték szárnyaim. Fejemben
hűvös molekulák, fagyott sejtek.

Mind, de mind szikrát hány, akár
izzók elhagyott szobák falán.
Fáklya sem lennék, hagyjatok
kihűlni. Ez a szag anyyira

rózsaszín. Hogy csillog párás
legyek szárnyán. Tortánkat
befedi a zöld, szájamban
földillat remeg lágyan.

Gyufafejek

Mert a ködben lassan mozdul minden.
A körvonalak elmosódnak. Égnek
a lámpák. Halványan ragyognak
kések, villák, kanalak. Poharak.

Évéshez készülnek. Ha berobbannék?
Elkísér a szél, a telihold? Nincs
haladvány? A papír nem kell, a
bemutatkozás elmarad. Helyet

foglalhatok némán, hallgatásom
sem szűri a levegőt. Éhes vagyok.
Berontanak a kutyák. Tányérom a
földön. A képzelet nem segít.

Elég

A lefelé induló mozdulat
visszatér, mielőtt megragadnád
amiért lehajoltál. Így van
az alkalmakkal is. Állsz mélán

teli szatyrokkal a felázott
járdán, bármilyen hangra
megfordulsz, zsibbadt tekintettel
nézel körbe. Eljátszod a

megtréfált gyerek szerepét.
Kivetítenéd esendő lényed
árnyát másra, a mozdulat
visszahajlik önmagába.

Mi lesz belőlünk? Ünnepezt
semmiképp. Lesajnál? Biztosan.
Kit érdekel? Mész a szélben.
Teli szatyrokat szorítasz.

Kapaszkodsz beléjük. Zuhog.
Percekre azért kisüt a nap.
Szemed sarkában még sápatag
a vöröslő szivárvány.

Üledék

Magány kéne. Puritán környék.
Ágy. Asztal. Szék.
Lassú, kimért beszéd.
Sokféle emlék.

Némi papír, hófehér árnyék
az első havon.
Merengeni ízén, illaton.
A hó első illatán.

Korán jó az est.
A szagnak nincs jellege.
A szag esetleges.
Semleges.

Van-e különbség?
A hó első illata.
Az első hó illata.
Lábamon cipő, hó alatta.

Halova a macskáját keresi

*Vakon sem találnék rá, a tények
ismeretében fűszálnyi az esély, bokrok
tövében lapulhat átfagyva, duzzogva
épp elkaparná piszkát a jeges földbe, el-
fordítaná fejét, ha rálelnék...*

*S mert egyazon nyelven sem hallgatunk, sem
szólunk, nem értené, miért hívom, ha
megtörtént. Miért ily sokára?*

*Miért keresem a titkot, ha nincs, ha csak
egyedül akar lenni. Úgyis fordítva történik.*

*A haladvány visszavisz, kezemben
eltűnt macskám, vagy a hasonmása, mindegy, csak
jöjjön, ha fütyöntek, akár ebeknek, ugorjon be
a nyitva hagyott ablakon...*

*(Vakon sem talállok rá, a tények
ismeretében az esély fűszálnyi.
Nagyító alatt figyelem.)*

Nyírfalvi Fanni felvétele

Könyvek között halványuló tekintettel
szívem érverésén tartom a kezem,
míg a másikkal szavakat rovak a papírra,
hogy másnak is jó, még jobb legyen.

A Cédus Művészeti Alapítvány és a Napút folyóirat 2011. évi kiírásának egyik győztes pályázata.

Nyírfalvi Károly 1960-ban született Budapesten, szerkesztő, író, költő, könyvtári raktáros.

Fontosabb művei:

Testünk jele a papíron (versek)
Szél és Nap (versek)
Ülök a küszöbön (versek)
Kéreg és fátyol (versek)
Másnapra megenyhül (versek)
Nyüzsgő nyugalom (versek – e-book)

Napkút Kiadó Kft.
1043 Budapest, Tavasz u. 4.
Telefon: (1) 225-3474
Mobil: (70) 617-8231
E-mail: napkut@gmail.com
Honlap: www.napkut.hu

Felelős kiadó: Szondi György
Szöveggondozó: Kovács Ildikó
Tördelőszerkesztő: Szondi Bence
ISSN 1787-6877
ISBN 978 963 263 309 1